

Однак розв'язання проблем у сфері охорони здоров'я й використання відповідних принципів під час застосування механізмів державного управління передбачають створення певних підходів і моделей упровадження змін. Дієве застосування цих принципів є можливим лише за умови розроблення на їхній базі підходів і моделей упровадження змін, на що і треба звернути увагу в подальших дослідженнях.

Список використаних джерел

1. Державне управління і менеджмент: навч. посіб. у табл. і схемах / Г. С. Одінцева, Г. І. Мостовий, О. Ю. Амосов та ін.; за заг. ред. д-ра екон. наук, проф. Г. С. Одінцової. Харків: ХарПІДУ УАДУ, 2002. 492 с.
2. Державне управління: словник-довідник / за заг. ред. В. М. Князева, В. Д. Бакуменка. Київ: Вид-во УАДУ, 2002. 228 с.
3. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад.: Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін.; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. Київ: НАДУ, 2010. 820 с.
4. Коротич О. Державне управління регіональним розвитком країни: визначення основних понять. URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/45494/15-Korotych.pdf?sequence=1>.
5. Коротич О. Державне управління регіональним розвитком країни: теоретико-методологічні засади. URL: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2010-1/doc/1/02.pdf>.
6. Коротич О. Методологічні засади державного управління регіональним розвитком // Теорія та практика державного управління. Харків: Вид-во ХарПІДУ НАДУ "Магістр", 2005. Вип. 3 (12). 316 с.
7. Кравченко С. Державно-управлінські реформи: теоретико-методологічне обґрунтування та напрями впровадження: монографія. Київ: НАДУ, 2008. 296 с.
8. Сурмін Ю. Вимоги до успішного державно-управлінського реформування // Вісник Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. 2011. Вип. 1. С. 23–31. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadu_2011_1_5.
9. Труш О. Механізми реалізації державної політики у сфері цивільного захисту в Україні // Теорія та практика державного управління: зб. наук. пр. Харків: Вид-во ХарПІ НАДУ "Магістр", 2010. № 2. С. 432–438.
10. Штомпка П. Соціологія. Аналіз сучасного суспільства / пер. с пол. С. М. Червоной. М.: Логос, 2005. 664 с.

Надійшла до редколегії 20.11.2017 р.

УДК 351.84

АНАЛІЗ ЕФЕКТИВНОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ПЕНСІЙНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Мартиненко Н. В.,

*аспірант кафедри соціальної та гуманітарної політики,
Харківський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління при Президентові України,
м. Харків*

Шляхом дослідження динаміки надходжень Пенсійного фонду України, співвідношення джерел фінансування виплати пенсій в Україні у статті проводиться аналіз механізмів державного управління розвитком пенсійної системи України у світлі сучасних вимог.

Ключові слова: пенсійна система, розвиток пенсійної системи України, єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, механізми державного управління розвитком пенсійної системи України.

© Мартиненко Н. В., 2017

Martynenko N. V.,

Postgraduate Student of Social and Humanitarian Policy Department, KRI NAPA, Kharkiv

ANALYSIS OF THE EFFECTIVENESS OF THE FUNCTIONING OF PUBLIC ADMINISTRATION MECHANISMS BY THE DEVELOPMENT OF THE PENSION SYSTEM OF UKRAINE

By analyzing the dynamics of the revenues of the Pension Fund of Ukraine, the ratio of sources of financing of pensions in Ukraine, the article analyzes the mechanisms of state management of the development of the pension system of Ukraine in the light of modern requirements.

Key words: pension system, development of the pension system of Ukraine, single contribution to compulsory state social insurance, mechanisms of state management of the development of the pension system of Ukraine.

Незважаючи на те, що пенсійне законодавство, а відповідно, і пенсійна система України останнім часом зазнали суттєвих змін, пенсійне забезпечення населення в Україні продовжує характеризуватися значною кількістю проблем. Метою подальшого реформування є побудова ефективної фінансово стійкої пенсійної системи, що забезпечуватиме гідний рівень життя пенсіонерам. У зв'язку з цим актуалізується наукове завдання здійснити аналіз ефективності функціонування механізмів державного управління розвитком пенсійної системи України.

Дослідженню перспектив розвитку національних пенсійних систем приділяється великої уваги аналітиками, соціологами, фінансистами, демографами та іншими фахівцями різних сфер діяльності. Питанням функціонування та розвитку солідарної пенсійної системи присвячено дослідження Л. Кисіль, Е. Лібанової, О. Насібової, А. Ткаченко, В. Толуб'яка, О. Філоненко та ін.

Метою цієї статті є аналіз ефективності функціонування механізмів державного управління розвитком пенсійної системи України.

Сучасні зміни на світовому ринку праці, диверсифікація і нові гендерні тенденції в зайнятості, значні обсяги зовнішньої трудової міграції, зростання тривалості життя, розвиток особистого страхування та особистої відповідальності, еволюція системи цінностей, розвиток мережевої економіки є новими викликами для збереження стійкості та подальшого розвитку національних пенсійних систем.

У дев'ятому виданні Глобального індексу пенсійного забезпечення наведено дослідження пенсійних систем 30 країн. Для оцінювання використовувалось більш ніж 40 показників. Країни розподілено за шкалою "A–D" (значення індексу від 35 балів до 100). Дослідження, проведене в 2017 р., підтвердило, що жодна країна не має пенсійної системи класу "A", хоча в попередні роки його отримували Данія і Нідерланди. Отримані бали від 38,8 Аргентиною до 78,9 Данією свідчать про велику різницю в рівні пенсійного забезпечення. До класу "B+" із кількістю балів від 75 до 80 увійшли Данія, Нідерланди, Австралія. Кількість балів від 65 до 75 набрали Норвегія, Фінляндія, Швеція, Сінгапур, Швейцарія, Нова Зеландія, Чилі, Канада, Ірландія, увійшовши до класу "B" (табл. 1). Україна не увійшла в загальний позитивний рейтинг.

За час проведення пенсійного реформування в Україні не вдалося створити справедливої фінансово стійкої пенсійної системи. Чинна на сьогодні пенсійна система, навіть попри екстренні заходи, вжиті в 2014–2016 рр., не відповідає вимогам Міжнародної організації праці (МОП) та Європейської економічної хартії. Незадовільні підсумки пенсійних реформ є наслідком помилкової концепції проведення власне пенсійної реформи, несприятливих зовнішніх факторів, відсутності дієвих механізмів їхнього обліку.

Таблиця 1

Рейтинг країн світу за показником
Глобального індексу пенсійного забезпечення у 2016–2017 рр., бали

Країна	Загальний показник		Адекватність		Стійкість		Цілісність	
	2016 р.	2017 р.	2016 р.	2017 р.	2016 р.	2017 р.	2016 р.	2017 р.
Аргентина	37,7	38,8	42,3	42,4	30,1	33,1	40,9	41,2
Австралія	77,9	77,1	76,0	75,3	74,1	73,0	86,1	85,7
Австрія	51,7	53,1	67,4	67,6	16,0	19,9	76,7	76,4
Бразилія	55,1	54,8	67,9	67,8	29,2	29,2	70,7	70,0
Канада	66,4	66,8	68,0	69,9	58,8	55,4	74,5	77,7
Чилі	66,4	67,3	56,5	58,0	68,4	69,1	79,6	79,7
Китай	45,2	46,5	58,2	54,2	29,7	38,2	46,0	46,0
Данія	80,5	78,9	75,8	76,5	85,3	79,8	81,4	81,3
Фінляндія	72,9	72,3	70,6	70,2	62,2	61,3	91,5	91,0
Франція	56,4	59,6	75,2	80,4	35,2	38,6	55,8	55,8
Німеччина	59,0	63,5	70,4	76,5	35,8	40,9	73,1	74,0
Індія	43,4	44,9	39,5	39,5	40,9	43,8	53,4	55,1
Індонезія	48,3	49,9	41,0	40,1	43,0	49,3	67,3	66,4
Ірландія	62,0	65,8	76,2	77,9	34,8	43,9	77,3	77,2
Італія	49,5	50,8	65,5	66,2	13,5	16,4	74,4	74,3
Японія	43,2	43,5	48,5	48,0	24,4	26,0	60,9	60,7
Корея	46,0	47,1	46,5	46,9	43,9	46,8	48,1	47,9
Малайзія	55,7	57,7	40,3	42,3	57,1	61,2	78,3	77,6
Мексика	44,3	45,1	38,5	38,5	53,6	55,9	40,7	40,5
Нідерланди	80,1	78,8	78,2	78,0	77,0	73,5	87,7	87,5
Польща	54,4	55,1	57,9	58,1	41,2	43,1	67,3	67,1
Сінгапур	67,0	69,4	61,4	65,2	66,8	66,2	76,1	80,7
Південна Африка	48,6	48,9	34,0	34,0	44,7	45,7	77,3	77,1
Швеція	71,4	72,0	67,6	67,7	69,5	71,0	80,3	80,3
Швейцарія	68,6	67,6	60,5	60,2	67,4	64,7	83,5	83,3
Великобританія	60,1	61,4	55,5	58,2	48,8	49,4	83,2	83,5
США	56,4	57,8	53,5	57,0	57,1	57,1	59,9	60,1
Середній показник	58,1	59,1	59,0	59,9	48,5	50,1	70,1	70,3

Примітка: складено на підставі даних Глобального індексу пенсійного забезпечення [13].

На функціонування та розвиток пенсійної системи впливають макроекономічні умови, які здебільшого визначають рівень доходів та демографічні фактори, що визначають рівень витрат.

Фахівці Світового банку з кінця ХХ ст. висловлюють упевненість у тому, що за солідарно-розподільчої пенсійної моделі, яка фінансує нагромаджені пенсійні зобов'язання з поточних страхових надходжень, демографічна криза неминуче призведе або до високого збільшення навантаження на страхувальників або державний бюджет, або до скорочення розміру пенсій.

Існує два основних джерела фінансування виплати пенсій із солідарної пенсійної системи: перше – обов'язкові платежі страхувальників (єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування); друге – дотації з державного бюджету на покриття дефіциту бюджету Пенсійного фонду України (далі – ПФУ). Перше з них є традиційним і відповідає страховій моделі пенсійного забезпечення населення, коли джерело виплати трудових пенсій – обов'язкові платежі роботодавців або самих працівників. Ці платежі являють собою відкладену частину заробітку, яка не отримується в період трудової діяльності та буде виплачена після виходу на пенсію. Друге джерело – виплати трудових пенсій – характерне для бюджетної моделі пенсійного забезпечення, згідно з яким державні пенсії включаються в загальний перелік державних соціальних зобов'язань і фінансуються за рахунок загальних податкових надходжень до державного бюджету. У табл. 2 наведено порівняльні дані співвідношення джерел фінансування виплати пенсій в Україні, що є досить важливим для оцінювання фінансової стійкості пенсійної системи.

Таблиця 2
Співвідношення джерел фінансування виплати пенсій в Україні,
тис. грн

Період	Власні надходження з урахуванням залишку (тис. грн)	Кошти Державного бюджету України на фінансове забезпечення виплати пенсій, надбавок та підвищень до пенсій, призначених за пенсійними програмами, та дефіциту коштів ПФУ (тис. грн)	% власних надходжень	% коштів з Державного бюджету України
На 2009 р.	114913337,5	35822793,1	76	24
На 2010 р.	127043212,3	38175149,2	77	23
На 2011 р.	152414006,0	40562100,5	79	21
На 2012 р.	165834614,2	49170216,7	77	23
На 2013 р.	170822399,4	61469768,3	74	26
На 2014 р.	169127712,0	64604008,0	72	28
На 2015 р.	174177931,5	63052284,5	73	27
На 2016 р.	110808528,4	142586226,6	44	56
На 2017 р.	142693669,6	141315405,1	50,2	49,8

Примітка: таблицю складено на підставі даних, зазначених у постановках Кабінету Міністрів України на відповідний рік [3–11].

В останні 10 років співвідношення між власними надходженнями та дотаціями з Державного бюджету України змінювалось істотно: відповідно, з 76 та 24 % станом на 1 січня 2009 р. до 44 та 56 % станом на 1 січня 2016 р. та 50,2 і 49,8 % станом на 1 січня 2017 р. У 2016 р. сума дотації з Державного бюджету України збільшилась, оскільки ставку єдиного соціального внеску було зменшено до 22 % [2].

Зменшуючи розмір єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, очікували детінізації доходів, суттєвого підвищення заробітної плати. Але з зазначеного можна дійти висновку, що зекономлені кошти від єдиного соціального внеску не були витрачені страхувальниками на підвищення заробітної плати.

Водночас унаслідок зменшення ставки єдиного соціального внеску, за даними ПФУ, чисельність застрахованих осіб загалом по Україні збільшилась. Наприкладу 2015 р. кількість їх зменшилась на 66,2 тис. осіб, у 2016 р. приріст склав 407,1 тис. осіб. Крім того, в 2016 р. почала зростати кількість платників єдиного соціального внеску (ЄСВ). За даними Державної фіскальної служби України, на 1 січня 2017 р. на обліку перебувало 2 270,3 тис. платників ЄСВ, що на 136,3 тис. платників більше порівняно з даними на 1 січня 2015 р. На 1 січня 2017 р. в загальній кількості платників: юридичних осіб – 511,7 тис. (23,1 %); фізичних осіб – підприємців – 1758,6 тис. (76,9 %) [1]. У табл. 3 наведено динаміку надходжень ПФУ за період 2013–2017 рр.

Таблиця 3

Динаміка надходжень ПФУ, тис. грн

Назва надходжень	2013 р.	2014 р.	2015 р.	2016 р.	2017 р.
Залишок коштів на початок року	2199700,0	2199700,0	1720700,0	840600,0	840600,0
Власні надходження, усього	168622699,4	166928012,0	172457231,5	109967928,4	141853069,6
У т. ч.: СЄВ (А)	164284753,8	160518722,1	168082000,0	105371083,1	136274095,6
Кошти Державного бюджету України (Б)	61469768,3	64604008,0	63052284,5	142586226,6	141315405,1
Усього доходів	232485084,9	233917569,6	237307958,9	254906603,6	284009074,7

Примітки:

таблицю складено на підставі даних, зазначених у постановках Кабінету Міністрів України на відповідний рік (3–7);

А – суму єдиного внеску розподілено на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування;

Б – кошти Державного бюджету України на фінансове забезпечення виплати пенсій, надбавок та підвищень до пенсій, призначених за пенсійними програмами, та дефіциту коштів ПФУ.

Зазначене свідчить про відсутність будь-яких внутрішніх резервів ПФУ, до чого призвели великий за розмірами тіньовий сектор економіки, поширена практика нелегальної виплати заробітної плати, низький рівень оплати праці в економіці, недосконалість системи контролю за сплатою єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування.

Отже, пенсійна політика не є автономною від політики оплати праці та політики оподаткування. Унаслідок зниження майже вдвічі єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, пенсійна система не отримала очікуваного додаткового фінансування.

Таким чином, фінансової стабільності бюджету ПФУ в даний час не може бути досягнуто через зменшення тарифу ЄСВ.

Водночас на нинішньому етапі розвитку пенсійної системи підвищення пенсійного віку і підвищення страхових внесків в умовах стагнації економіки зашкодить, спровокує зростання безробіття, тіньової економіки і негативних соціальних настроїв у суспільстві.

У чинній солідарній пенсійній системі майже однакова чисельність непрацюючих пенсіонерів і тих, хто сплачує пенсійні внески. За даними ПФУ, загальна чисельність застрахованих осіб у грудні 2016 р. склала 12,8 млн осіб, з яких найманих працівників – 10,1 млн осіб, а чисельність пенсіонерів –

11,9 млн осіб, тобто 92,9 %, відповідно пенсія не може становити 40–50 % заробітку, який мав працівник перед виходом на пенсію, що передбачено Конвенцією МОП від 28 червня 1952 р. № 102 “Про мінімальні норми соціального забезпечення” та Європейським кодексом соціального забезпечення.

Зниження тарифу страхових внесків без зменшення кількості пенсіонерів і величини пенсій можливе лише за зростання чисельності платників ЄСВ. Основною причиною співвідношення пенсіонерів і працездатного населення майже один до одного є те, що не всі зайняті платять ЄСВ.

У цьому контексті слушною є думка Л. Сідельникової про те, що моніторинг фінансового забезпечення діяльності державних цільових фондів в Україні дає підстави для висновків, що акцентування лише на реформуванні формальних інститутів у сфері соціального страхування не приведе до позитивних економічних наслідків, адже на рівень готовності бізнесу легалізувати власні доходи та заробітні плати найманих працівників більше впливають особливості національного менталітету [12, с. 162].

Результати проведеного аналізу свідчать про недостатню обґрунтованість прийнятих рішень на всіх етапах реформування, відсутність необхідного економічного обґрунтування теоретичного моделювання, неправильного прогнозного оцінювання можливої прибутковості пенсійних накопичень, некоректної тарифної політики.

Дисбаланс доходів і витрат пенсійної системи пов'язано як із прискореним зростанням витрат під впливом збільшення пенсійних зобов'язань держави, так і з недостатніми темпами економічного зростання.

Сформувати ефективну пенсійну систему лише за рахунок реорганізації всередині неї самої неможливо, оскільки без відповідної трансформації макроекономічних чинників будь-які спроби врівноважити баланс пенсійної системи призведуть до зростання тарифу ЄСВ або до пошуку нових податкових важелів фінансування та до методів скорочення кількості пенсіонерів, а саме: підвищення пенсійного віку, зростання вимог до страхового стажу, припинення підвищення пенсії, скорочення пенсійних пільг працюючих пенсіонерів.

Розширення бази нарахування єдиного соціального внеску можливе за рахунок збільшення частки легально зайнятого населення та зростання офіційних розмірів оплати праці. Необхідно розвивати мотивацію роботодавців та працівників до участі в державному пенсійному страхуванні.

Здійснення зобов'язань щодо належного матеріального забезпечення пенсіонерів і подальша стабільність пенсійної системи залежать від демографічного і макроекономічного розвитку країни.

Пенсійна система акумулює, генерує і перерозподіляє грошові потоки, тим самим створюючи мультиплікативний ефект інвестування для економіки в цілому. Виконання цих функцій в часі спирається на принцип солідарності поколінь, що саме по собі має на увазі спадкоємність і стійкість у розвитку пенсійної системи. У свою чергу, стійкість розвитку солідарної пенсійної системи в часі та просторі залежить від диверсифікації форм пенсійного страхування зайнятих і реалізації прав на пенсійне забезпечення громадян країни.

Щоб забезпечити фінансову стабільність бюджету ПФУ, слід вжити заходів щодо поліпшення економічних, соціально-трудових та демографічних чинників, які буде спрямовано, з одного боку, на підвищення і зростання чисельності працездатного населення, а з іншого – на найбільш динамічне залучення всіх секторів ринку праці до ініціативного формування своїх пенсійних прав на основі ліквідації “тіньових” заробітних плат. Слід зазначити, що результат від цих заходів почне проявлятися тільки в середньо-

або довгостроковій перспективі. У зв'язку з цим держава повинна приділяти особливу увагу регулюванню зовнішніх чинників розвитку пенсійної системи, що передбачає:

- у сфері макроекономіки: ліквідацію тіньової економіки, збільшення продуктивності праці, зниження інфляції, підвищення заробітної плати;
- ринку праці: створення нових робочих місць, перепон приховуванню заробітної плати, скорочення рівня безробіття;
- демографії: збільшення народжуваності, зниження смертності в дитячому та працездатному віці, контроль зовнішньої трудової міграції, підвищення якості охорони здоров'я і профілактики захворюваності.

Сучасна пенсійна система відіграє велику роль як у суспільно-громадському житті, так і в фінансово-бюджетній системі країни. Здійснювані реформи пенсійної системи України не дозволили подолати кризу пенсійного забезпечення та сформуванню ефективний механізм її функціонування. Це зумовлює необхідність продовження пенсійної реформи та подолання об'єктивних труднощів перехідного періоду.

Реформування пенсійної системи має стати частиною реформування економіки в цілому, наслідком, а не причиною соціально-економічних процесів у суспільстві. Успішність проведення пенсійної реформи є показником успішності всіх ринкових реформ.

У нинішніх умовах збереження колосального навантаження на пенсійну систему через обмеження фінансових ресурсів та поглиблення демографічної кризи тільки комплексна система заходів здатна змінити соціально-трудова та соціально-демографічну ситуацію. Це є: забезпечення соціально-економічної стабільності в суспільстві; формування достатніх обсягів фінансових ресурсів пенсійної системи та забезпечення достатнього рівня її фінансової стійкості; підвищення якості життя; виконання соціальних гарантій населення; підвищення рівня пенсійного забезпечення та подолання бідності серед пенсіонерів; збільшення тривалості життя і трудової активності; посилення страхових принципів надання трудових пенсій, формування відповідальності як роботодавців, так і працівників; диверсифікація джерел фінансування системи пенсійного страхування і створення умов для формування пенсійних прав застрахованих осіб; інформування працюючих про всі зміни пенсійної системи; зміцнення довіри населення адміністративних систем держави та ін.

Проведення пенсійної реформи в повному обсязі має забезпечити зростання і стабільність у виплатах пенсій, стати потужним чинником інвестування у вітчизняну економіку.

Сучасна пенсійна система покликана вирішити два рівновеликих завдання:

- 1) забезпечити виконання зобов'язань держави перед сьогоднішніми пенсіонерами, включаючи інфляційні ризики;
- 2) гарантувати економічно активному населенню рівень доходів для формування майбутніх пенсійних накопичень.

Отже, метою розвитку пенсійної системи України є досягнення оптимального співвідношення двох базових принципів – забезпечення соціальної справедливості і органічне включення в неї накопичувального елемента.

У ході дослідження виявлено низку питань, актуальних для подальшого опрацювання управлінських підходів до розвитку пенсійної системи, для розв'язання яких необхідно дослідити сучасні практики державного управління розвитком пенсійних систем в країнах – членах Європейського Союзу.

Список використаних джерел

1. Виконання бюджету Пенсійного фонду України у 2016 році. URL: <http://www.pfu.gov.ua/pfu/doccatalog/document?id=277122>.
2. Закон України "Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2016 році" від 24 груд. 2015 р. № 909-VIII. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/909-19/page>.
3. Постанова Кабінету Міністрів України "Про затвердження бюджету Пенсійного фонду України на 2017 рік" від 18 січ. 2017 р. № 17. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/17-2017-%D0%BF>.
4. Постанова Кабінету Міністрів України "Про затвердження бюджету Пенсійного фонду України на 2014 рік" від 25 черв. 2014 р. № 202. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/202-2014-%D0%BF>.
5. Постанова Кабінету Міністрів України "Про затвердження бюджету Пенсійного фонду України на 2016 рік" від 10 берез. 2016 р. № 190. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/190-2016-%D0%BF>.
6. Постанова Кабінету Міністрів України "Про затвердження бюджету Пенсійного фонду України на 2015 рік" від 25 лют. 2015 р. № 67. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/67-2015-%D0%BF>.
7. Постанова Кабінету Міністрів України "Про бюджет Пенсійного фонду України на 2013 рік" від 11 лют. 2013 р. № 101. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/101-2013-%D0%BF>.
8. Постанова Кабінету Міністрів України "Про бюджет Пенсійного фонду України на 2012 рік" від 8 лют. 2012 р. № 69. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/69-2012-%D0%BF>.
9. Постанова Кабінету Міністрів України "Про затвердження бюджету Пенсійного фонду України на 2011 рік" від 9 черв. 2011 р. № 643. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/643-2011-%D0%BF>.
10. Постанова Кабінету Міністрів України "Про затвердження бюджету Пенсійного фонду України на 2010 рік" від 21 липня 2010 р. № 626. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/626-2010-%D0%BF>.
11. Постанова Кабінету Міністрів України "Про затвердження бюджету Пенсійного фонду України на 2009 рік" від 11 берез. 2009 р. № 235. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/235-2009-%D0%BF>.
12. Сідельникова Л. П. Сучасний стан та перспективи фінансування державних фондів соціального страхування" // Причорноморські економічні студії. 2016. Вип. 6. С. 158–162.
13. Melbourne Mercer Global Pension Index. URL: https://australiancentre.com.au/wp-content/uploads/2017/10/2017_MMGPI_Report.pdf.

Надійшла до редколегії 20.11.2017 р.

УДК 35:002.8

РОЗВИТОК МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТА ДЕРЖАВНОГО КОНТРОЛЮ В УКРАЇНІ

Усаченко О. О.,

*аспірант Міжрегіональної академії управління персоналом,
м. Київ*

У контексті забезпечення ефективного розвитку державного управління розглянуто та проаналізовано такі його базові механізми, як державне регулювання та державний контроль. Їхній спільний розгляд не є випадковим, оскільки ці механізми зазвичай, взаємопов'язані в системах та процесах державного управління. Виділено нормативно-правові підстави та проблемні питання застосування цих механізмів в Україні. Запропоновано шляхи їхнього вирішення.

Ключові слова: державний контроль, державне регулювання, державне управління, механізми, проблемні питання, розвиток.

© Усаченко О. О., 2017